

Sidste søndag efter Helligtrekonger

Vi har genoptaget gudstjenesterne i vores kirker fra i dag og frem. Vi holder fast i gudstjenestepLANEN, som den ser ud i kirkebladet på nær aflysningen af gudstjenesten ved kyndelmisse d. 2. februar. Gudstjenesterne vil være i forkortet form og deltagerantallet begrænset. Sammen reflekterer vi over søndagens tekst, lytter til musik, beder fadervor og velsignelsen lyses. Formen kan variere fra gang til gang.

Her modtager du refleksionen, som vi tager udgangspunkt i denne søndag.

Teksten til sidste søndag efter Helligtrekonger som den står i 2020-oversættelsen fra Matthæusevangeliet kapitel 17 vers 1-9:

Seks dage senere tog Jesus Peter, Jakob og hans bror, Johannes, med sig op på et højt bjerg, hvor de kunne være alene. Her blev Jesus forvandlet for øjnene af dem. Hans ansigt strålede som solen, og hans tøj blev lysende hvidt. Pludselig var selveste Moses og profeten Elias der også, og de talte med Jesus. Så sagde Peter: »Herre, det er godt, at vi er her. Hvis du gerne vil have det, kan jeg bygge tre hytter her, en til dig, en til Moses og en til Elias.« Mens han stod og snakkede, trak der en lysende sky ind over dem, og en stemme sagde inde fra skyen: »Det er min søn, som jeg elsker. Ham har jeg valgt, og I skal lytte til ham.« Disciplene blev skrækslagende og kastede sig ned på jorden. Men Jesus gik hen og rørte ved dem. »Rejs jer op,« sagde han. »I skal ikke være bange.« Da de åbnede øjnene, så de, at de igen var alene med Jesus.

På vej ned at bjerget understregede Jesus over for disciplene, at de ikke måtte fortælle nogen om det, de havde set. »Ikke før jeg, menneskesønnen, er stået op fra de døde,« sagde han.

Refleksion

Det var ikke udspekulerede fabler det bygger på, som Peter skriver det i epistlen til denne søndag. Nej, der er noget bagved, som vi også får fortalt i dagens evangelium. Det er en vigtig pointe. Der er noget bagved. Det er ikke bare tomme rituelle ord vi forkynder i kirkens rum eller i mødet med vores medmennesker. Der ligger noget bagved. Det er det håb og den tro der må gribe fat i os, når vi som i denne tid bliver tvunget til at sidde på vores hænder og foretage os så lidt som overhovedet muligt.

2. s.e. Helligtrekonger

Vores tid er i høj grad præget af et krav om effektivitet. Vi skal gerne udrette noget, for at fortjene vores plads i verden. Måske er det ikke særligt fremtrædende i vores tid. Måske er det noget iboende menneskeligt, at ville præstere og vise sit værd. Det er i og for sig også et godt ideal, men det har sine følgevirkninger, hvis det bliver det eneste målestok, vi holder op for vores liv. I det nedlukkede samfund sætter det desuden et pres på vores liv. Ikke nødvendigvis ældre og voksne, jeg tænker i højere grad på unge mennesker. Dem, for hvem den ene sommer ikke er lige så godt som den næste. Jeg har nået en alder, hvor der begynder at snige sig en langsommelighed ind i mit liv. Jeg skal lige tænke mig om, når folk spørger til min alder, om jeg nu er 33 eller 34 – det kan jeg ikke altid huske. Men jeg kan huske, at det ikke altid har været sådan. Når man er et sted mellem 16 og 24 så har tiden en anden hastighed – tiden har en anden vigtighed. Den ene sommer er ikke magen til den anden, fordi den sitrende trang til at udrette noget og blive til et individ river i kroppen. Hvilket står i slående kontrast til den verden, som er udenfor, hvor alting er sat på pause, mens tiden bare går og går.

Hvad kan vi gøre? Man får lyst til at gøre et eller andet... holde en fest i haven eller samle de unge mennesker omkring et eller andet. Så hvad så!? Jeg har ikke noget svar. Jeg ville ønske, at jeg havde den gode ide til en meningsfuld coronaenlig aktivitet. Men det har jeg ikke.

Og så dog. Når man læser evangelieteksten til denne søndag bliver Peter ramt af samme gesjæftighed som vi nok alle rammes af fra tid til anden. Lad os bygge tre hytter og fastholde den glæde vi er midt i! Men Jesus afslår og tager dem i stedet med ned af bjerget. Tilbage til livet – tilbage til den måske kedelige hverdag, der møder dem for foden af bjerget. For det er derude livet leves, i mødet med andre mennesker. Så det er måske det vi skulle gøre, gå ud i vores smukke natur. Hilse på de mennesker vi møder (måske især de unge). Selvfølgelig med god afstand, men dog minde hinanden om, at det ikke vare ved. Der ligger noget bag det liv vi lever, vi har noget i vente også på den anden side af en coronaepidemi. Det bliver lysere dag for dag og foråret og vaccinen rykker nærmere.

Glædelig søndag til jer alle!

Med venlig hilsen

Benjamin Würtz Rasmussen